

дякъ на едного Българина изъ Одеса“. Тия стихотворения сж два истински бисера на поетическо творчество, единствениѣ най-добри художествени постижения отъ това време. Въ тѣхъ се лѣе тиха и съкровена тжга, която носи благословениятъ образъ на майката и мистичниятъ копнежъ по родината.

Въ първата пѣсень „Стара майка се прощава съ сина си“, младиятъ синъ напуска родна стрѣха и отива въ чужбина съ майчина благословия —

Свѣтътъ и хората да видишъ
И да си търсишъ тамъ честъта.

Тжгата, породена външно, отъ раздѣлата съ майка, се засилия отъ контраста на „щастieto“ въ чужбина и „нешастieto“ дома, което достига своя финалъ при скръбното предчувствие за вѣчна раздѣла съ майката — свещениятъ и вѣченъ изворъ на животъ и щастие —

Кога се вече ти находишъ
По чуждестранни градове
И въ тази кжца пакъ си додешъ,
Кой ще ти помощъ подаде?

Кжде е мойта майка мила
Роднинитѣ ще питашъ ти,
Но само нейната могила
Тогазъ ще ти покажатъ тѣ.

Образътъ на майката-родина въ „Изпроводякъ на едного Българина изъ Одеса“ става още по-милъ, когато поетътъ изпраща своя другаръ за България —

Фърчи, фърчи, о, друже съ радостъ,
Фърчи къмъ роднитѣ страни;
Развесели ти твойта младостъ
Подъ милитѣ намъ планини.

Небесна радостъ тамъ живѣе
Покрай студената вода;
Тамъ вѣтърътъ кога повѣе
Въ сърдца разлива веселба.